

Un Sant Bartomeu massa tecnològic

El doctor Andreu Ramisa entra al capdavant de la comitiva a la sala d'observació amb passes decidides i rostre circumspecte. Se sent –i així és en realitat- el màxim responsable de l'experiència que es durà a terme en breus minuts i que ell mateix s'encarregarà d'explicar a la resta dels acompanyants.

El doctor Ramisa és el director de la nova residència geriàtrica que es va construir recentment al cim del pujol que hi ha darrera Villa Pepa, amb vistes esplèndides cap al poble de Ferreries i els turons que l'envolten. Tothom coincideix en què la ubicació i el disseny arquitectònic són incomparablement millors que els de l'antic geriàtric del carrer Fred, avui convertit en centre de serveis socisaniaris.

Des de les zones verdes de la nova residència es pot accedir fàcilment al jardí botànic de plantes autòctones, circumstància que és aprofitada per alguns dels ancians que encara es troben amb prou forces per fer un petit passeig, de bon matí o bé a mitjan capvespre. La nova autopista que es deixa entreveure des de la part més alçarosa, passa prou enfora perquè els renous dels vehicles no destorbin el so ni el descans dels qui han treballat tants anys i ara poden gaudir d'un espai tan privilegiat, quasi paradisiac.

El doctor A. Ramisa és un jove metge ambiciós. Des que va accedir a la direcció del centre, fa un parell d'anys, ha treballat sense descans per aconseguir un projecte de darrera generació, que només s'ha aplicat en algunes de les clíniques més avançades de la península, amb resultats una mica controvertits. Com tots els avanços, és un projecte que compta amb els seus defensors, però també té els seus detractors que, de tant en tant es fan sentir amb crítica ferotge en els mitjans de comunicació. El doctor Ramisa, no cal dir-ho, n'és un fervent advocat i està segur que deixarà bocabadats els observadors que l'acompanyen: l'alcalde del poble, el president del Consell Insular i alguns metges i tècnics informàtics que també formen part de la comitiva de notables.

Tots ells observen a través de les vidrieres insonoritzades i de visió unidireccional, com la senyora Paulina, cap del personal d'infermeria, està controlant la posada a punt de tots els elements. Els ancians seleccionats per a l'experiència són vellets i velletes que ronden la norantena d'anys, quinze en total. Vistos des del darrera de la sala d'observació, talment semblen submarinistes amb vestit de color or vell, però se'ls nota còmodes perquè les teles són d'una fibra sintètica lleugera climatitzada.

Cadascun dels voluntaris seleccionats per a l'experiència és convidat a seure a la còmoda butaca que farà d'interfaç entre les persones i les imatges que seran projectades a l'enorme pantalla panoràmica on, en altres ocasions, han anat a veure alguna pel·lícula de cine antic, d'aquelles que tant els agraden com “La vida és bella”, “Ballant amb llops” o “Algú volà sobre el niu del cucui”.

Però avui no van a veure una pel·lícula qualsevol. Es tracta de veure i viure la festa de Sant Bartomeu en directe. Gràcies als múltiples sensors i a les modernes tecnologies que connecten el seu cos amb les butaques, podran sentir el tacte amb els cavalls, la suor de la gent, el jaleo de la banda, el gust del gin amb llimonada i els crits dels joves i el trot dels cavalls quan entrin al Pla de l'església. De fet, ells ja ho saben i han estat preparats psicològicament per professionals, i la majoria, per no dir tots (ja que aquest era un dels punts principals per a la selecció) s'ho ha pres amb gust i ganes.

I així comença l'experiència, mentre a la sala de control, darrera les vidrieres, el doctor Ramisa va explicant, a la comitiva de notables, la monotrització dels paràmetres bioquímics i biofísics de cada un dels "conillets d'índies". Observin –diu amb to pausat-, veuen la senyora del davant a l'esquerra (lloc 1-1)?, doncs aquí podem veure (i senyala el monitor que té davant) que la senyora Antònia Marquès (aquest era el nom de l'anciana que ocupava el seient 1-1) està vivint la festa amb molta alegria, però el més destacable és que podem observar zones del seu cervell, que estaven inactives des de fa molts anys, i gràcies a les sensacions que percep i als controls bioquímics que realitzam des d'aquí, s'han anat activant i funcionen amb els nivells adequats d'adrenalina i serotonina. Això sens dubte la rejuvenirà uns anys i no sols podrà viure més temps sinó que ho farà amb més qualitat de vida....

En aquell moment l'interromp el senyor Moll Melià, segon de bord de l'experiència: "Sr. Ramisa a l'intern de la butaca 2-3 se li disparen perillosament els nivells de dopamina, està plorant i a punt d'entrar en coma. Tots giren la mirada cap a les coordenades indicades i veuen que efectivament el senyor Perico Pieres és presa d'un tremolor incontrolable... Algú comenta que la pantalla panoràmica ha mostrat la caiguda de la seva néta Cristina i que ell ha corregut virtualment i s'ha esforçat massa per anar-la a aixecar i empènyer les anques del cavall...

Vaja contratemps, però el doctor Ramisa quasi no s'immuta i ordena que s'augmenti la dosi d'antidopamina pel col·lector 2-3-h. Amb uns pocs segons tot torna a la normalitat.... Però alguns encara no s'han refet del retgiró, quan tornen sentir la veu del senyor Moll Melià: "El senyor Rotger, de la posició 1-2 s'ha desmaiat i el senyor Rafel Pons de la 4-2 es troba en un estat de convulsions del que no aconsegueix refer-se. La sensació de pànic i d'impotència dels controladors es va agreujant fins que el senyor Moll Melià desconnecta l'interruptor general per aturar tot aquell desgavell.

El doctor Ramisa s'hi enfronta i li ordena que el torni a connectar ja que molts dels pacients estan reactivant zones del cervell adormides des de fa temps i això els donarà una vida en millor en el seu futur immediat, ja que estan rememorant experiències juvenils que els van apassionar. Es produeixen moments de tensió, però el senyor batle i d'altres persones assenyades donen suport al senyor Moll i troben que ja n'hi ha prou de jugar amb els pobres vellets.

El doctor Ramisa se sent humiliat ja que havia posat moltes expectatives en aquesta experiència i amolla una d'aquelles frases que solen fer història: "Tot avanç té un risc i sempre hi hagut màrtirs en les primeres passes, però ningú no podrà aturar aquest elixir de rejuveniment, i sinó al temps". "Idò, al temps", contesta el senyor batle, que surt corrents de la sala de control per anar a abraçar-se a son pare, un dels interns escollits per a l'experiència. Son pare sembla ben desconcertat i, sols després d'uns segons, reacciona i li torna l'abraçada mentre li cau una llàgrima....

Ferrerries, 23 d'agost de 2043
Antoni Guasch Bosch